

PRIMA MEA CARTE DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Cuprins

SEMNUL SFINTEI CRUCI	5	IISUS, LA DOISPREZECE ANI, ÎN TEMPLU	97
SFÂNȚA BISERICĂ	8	IOAN BOTEZĂTORUL. BOTEZUL DOMNULUI	99
SFÂNȚA SCRIPTURĂ ȘI SFÂNȚA PREDANIE	11	ISPITIREA ÎN PUSTIE.	
FACEREA LUMII	14	CHEMAREA PRIMILOR UCENICI	102
VIAȚA PRIMILOR OAMENI	18	NUNTA DIN CANA GALILEII	106
CAIN ȘI ABEL	22	HRISTOS ȘI COPIII	109
POTOPUL ȘI FIIII LUI NOE	25	TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI	
POVEȘTEA LUI AVRAAM	28	IOAN BOTEZĂTORUL	112
AVRAAM ȘI ISAAC	31	HRISTOS VINDECĂTORUL	115
POVEȘTEA LUI IACOV	34	MINUNI SĂVÂRȘITE ASUPRA	
POVEȘTEA LUI IOSIF	37	LUMII ÎNCONJURĂTOARE	121
POVEȘTEA LUI IOSIF	40	PILDA SEMĂNĂTORULUI	124
VIAȚA EVREILOR ÎN EGIPT	43	PILDA VAMEȘULUI ȘI A FARISEULUI.	
IEȘIREA EVREILOR DIN EGIPT	46	RUGĂCIUNEA DOMNEASCĂ	127
CĂLĂTORIA EVREILOR		PILDA SAMARITEANULUI MILOSTIV	130
CĂTRE MUNTELE SINAI	49	PILDA ÎMPĂRATULUI MILOSTIV	
CELE ZECE PORUNCI	52	ȘI A SLUGII VICLENE	133
ISRAEL RĂTĂCEȘTE VREME		PILDA FIULUI RISIPITOR	135
DE PATRUZECI DE ANI	54	PILDE DESPRE VIAȚA DE DUPĂ MOARTE	138
POPORUL ISRAEL AJUNGE		SCHIMBAREA LA FAȚĂ	141
ÎN PĂMÂNTUL FĂGĂDUINȚEI	57	ÎNVIEREA LUI LAZĂR	143
JUDECĂTORII	59	CINA CEA DE TAINĂ	147
POVEȘTEA LUI DAVID	62	NOAPTEA DIN GRĂDINA GHETSIMANI	151
DOMNIA LUI DAVID	65	IISUS HRISTOS LA JUDECATĂ	154
REGELE SOLOMON	68	RĂSTIGNIREA ȘI MOARTEA	
DESTRĂMAREA REGATULUI	70	DOMNULUI IISUS HRISTOS	158
PROROCII	73	ÎNVIEREA LUI HRISTOS	162
DANIEL ȘI CEI TREI TINERI	77	HRISTOS SE ARATĂ DUPĂ ÎNVIERE	166
NAȘTEREA MAICII DOMNULUI	81	ÎNĂLȚAREA DOMNULUI ȘI	
BUNAVESTIRE	84	POGORÂREA SFÂNTULUI DUH	170
NAȘTEREA DOMNULUI	87	ADORMIREA MAICII DOMNULUI	174
ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI	91	ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI A DOMNULUI	177
ÎNCHINAREA MAGILOR	94	ADDENDA	181

PRIMA MEA CARTE DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Traducător:
Ioana Miruna Kamata

PREȘIA

SEMNUL SFINTEI CRUCI

Crucea este semnul Domnului nostru Iisus Hristos, Care a venit pe pământ ca să pătimească pentru oameni și S-a lăsat răstignit pe cruce ca să ne izbăvească de păcat și de moarte.

Crucea e alcătuită din două bârne: una așezată pe verticală, iar cealaltă, pe orizontală. O astfel de cruce se numește *cruce cu patru colțuri*.

Atunci când în reprezentarea crucii apare și o bârnă mai mică, așezată deasupra celei orizontale, pe care se găsește, de obicei, inscripția „I.N.R.I.” (Iisus Nazarineanul Regele Iudeilor), această reprezentare se numește *cruce cu șase colțuri*. La creștinii ortodocși ruși, crucea este reprezentată adesea având încă o bârnă și mai scurtă, în partea de jos, așezată ușor înclinat, în care au fost pironite picioarele Mântuitorului. Firește, această din urmă reprezentare a Sfintei Cruci se numește *cruce în opt colțuri*.

Atunci când oamenii vor să însemneze un lucru anume pentru a arăta că acesta le aparține, își imprimă pe el fie inițialele numelui, fie fac un alt semn distinctiv. De asemenea, dacă dorim să arătăm că un lucru anume Îi este închinat Mântuitorului, respectivul lucru îl însemnăm cu semnul Sfintei Cruci. Crucea se află și în vârful turlor bisericilor, pe Sfânta Evanghelie și pe veșmintele preoțești. Preotul însuși poartă Sfânta Cruce pe piept. Toți creștinii drept slăvitori își poartă, de asemenea, crucea la gât, întrucât cu toții se închină lui Dumnezeu.

Mai mult, ori de câte ori, în diverse împrejurări ale vieții, ne însemnăm cu semnul Sfintei Cruci, ne închinăm pe noi înșine, iar și iar, Domnului.

Pentru a ne închina cu semnul Sfintei Cruci adunăm laolaltă primele trei degete ale mâinii drepte, iar pe celelalte două, degetul inelar și cel mic, le plecăm în palmă. Pe primele trei, unite într-un punct, le ducem mai întâi la frunte, apoi la pânțele, apoi la umărul drept și, în cele din urmă, la cel stâng. Cele

trei degete unite astfel dau mărturie de faptul că noi credem că Dumnezeu este *Treime* – Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, nu o singură persoană, ci Trei Persoane, dar nu trei dumnezei, ci Un singur Dumnezeu.

Celelalte două degete, plecate în podul palmei, arată că noi credem și mărturisim că Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, este deopotrivă și Dumnezeu adevărat, și Om adevărat, Dumnezeu și om.

Săvârșind asupra noastră înșine semnul Sfintei Cruci, arătăm că dorim să Îi urmăm Mântuitorului și să-L slujim. Ca această dorință a noastră să se vadă și mai mult, chiar dacă în vreme ce ne închinăm nu citim o rugăciune anume, rostim, totuși, în gând: „În Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!” Rostind acestea arătăm că alegem să trăim și să le facem pe toate nu pentru noi înșine, ci pentru Domnul Dumnezeu. Cuvântul „Amin” înseamnă „Cu adevărat, așa să fie!”

Atunci când ne închinăm, înclinăm ușor capul. Prin acest gest ne arătăm evlavie față de Domnul Dumnezeu.

Dacă ne însemnăm cu grijă și din toată inima cu semnul Sfintei Cruci (adică dacă ne închinăm astfel), crucea ne dă o mare putere ajutându-ne să facem binele și alungând de la noi răul. Tocmai de aceea trebuie să ne însemnăm cu semnul Sfintei Cruci în orice împrejurări și, mai cu seamă, în clipe de primejdie, la necaz, în clipe de bucurie, mai înainte de a săvârși orice lucru, mai ales înainte de a ne ruga, precum și atunci când ne apropiem de un loc sau de un lucru sfânt (când intrăm în biserică sau când ne închinăm dinaintea sfintelor icoane ș.a.m.d.). Ne însemnăm cu semnul Crucii și la sfârșitul fiecărei rugăciuni rostite.

RUGĂCIUNEA ȘI ÎNCHINĂCIUNILE

Atunci când ne rugăm, ne aflăm deosebit de aproape de Dumnezeu și vorbim cu El. El este neîncetat lângă noi pentru că Se află întotdeauna pretutindeni și ne vede și pe noi precum pe toate le vede, dar atunci când ne rugăm, ne aflăm drept înaintea Lui, Îi vorbim, iar El ne ascultă. Tocmai de aceea, în timpul rugăciunii, ne însemnăm

adesea cu semnul Sfintei Cruci și facem închinăciuni și metanii înaintea Domnului. Dacă ne aplecăm doar din mijloc, facem o *închinăciune*, iar dacă ne plecăm până la pământ, cu totul, facem o *metanie*: în metanie cădem în genunchi și atingem pământul cu fruntea.

De ce Îi arătăm Domnului o asemenea evlavie? Pentru că toate câte le avem, de la El le avem. Lumea întreagă, tot ceea ce vedem în jurul nostru, fie sunt făcute direct de mâna Lui (soarele, marea, munții, vegetația, animalele), fie sunt făcute de om din materii zidite tot de Dumnezeu, prin puteri pe care tot Dumnezeu le dă omului. Iar pe noi, oamenii, tot Domnul ne-a zidit. Iată de ce Îl numim pe Dumnezeu Ziditorul.

Dar Dumnezeu nu doar că le-a zidit pe toate câte sunt, ci Se și îngrijește neîncetat de ele, ne dă toate cele de trebuință pentru ca noi să putem trăi și să putem fi buni, iar aceasta pentru că El ne iubește. Dumnezeu este Tatăl fiecăruia dintre noi și nu este o iubire mai mare decât iubirea lui Dumnezeu pentru om. Iată de ce trebuie să ne amintim în toată vremea că noi Îi aparținem Lui și trebuie să Îl iubim cu adevărat, adică să săvârșim tot binele pe care El îl așteaptă de la noi.

RUGĂCIUNI

În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Crucii Tale ne închinăm, Hristoase Dumnezeule, și Sfântă Învierea Ta o slăvim.

ÎNTREBĂRI

- ◆ De ce pe anumite lucruri sau în anumite locuri este reprezentată Sfânta Cruce?
- ◆ Ce reprezintă semnul Sfintei Cruci?
- ◆ Ce reprezintă primele trei degete ale mâinii drepte, adunate laolaltă într-un punct?
- ◆ Ce reprezintă celelalte două degete, plecate în podul palmei?
- ◆ De ce Îl numim pe Dumnezeu Ziditorul?
- ◆ Prin ce anume ne putem arăta dragostea față de Domnul?
- ◆ Ce reprezintă bârna mai mică, așezată ușor înclinat, în partea de jos a Sfintei Cruci?

Confecționează o copertă pentru această carte și desenează pe ea crucea ortodoxă.

SFÂNTA BISERICĂ

RUGĂCIUNEA DE OBȘTE

Lui Dumnezeu ne putem ruga pretutindeni pentru că Domnul ne vede și ne aude și este gata întotdeauna să ne asculte rugăciunea. Domnul ne iubește pe fiecare dintre noi și așa cum ne bucurăm atunci când vin cei pe care îi iubim, și Domnului Îi place ca noi să-L chemăm în rugăciune. Și mai mult încă, Domnului Îi place ca noi să ne adunăm laolaltă pentru rugăciune. Mântuitorul ne-a făgăduit că dacă doi se vor înțelege și Îi vor cere ceva, acea rugăciune le va fi auzită. Iată de ce oamenii se adună pentru a se ruga împreună și își clădesc pentru aceasta anumite lăcașuri. Aceste lăcașuri se numesc *biserici*.

Bisericile nu se zidesc precum alte construcții obișnuite. Biserica nu are numai acoperiș, ci și *turlă*, una sau mai multe, iar pe fiecare turlă stă înălțată câte o cruce pentru ca toți să cunoască faptul că biserica Îi este închinată Domnului. Ea este casa lui Dumnezeu, iar în această casă gazda este Însuși Domnul.

CUM TREBUIE SĂ NE RUGĂM

Atunci când mergem în vizită la cineva important, căutăm să ne îmbrăcăm cât mai frumos cu putință și să ne purtăm așa cum se cuvine, adică să fim frumoși și cuviincioși. Astfel trebuie să facem și atunci când mergem la biserică. Să nu uităm însă că Domnul Dumnezeu ne vede nu doar așa cum arătăm în

afară, precum ne văd și ceilalți, ci și cum arătăm înlăuntru – ne vede, adică, simțirile și gândurile. Tocmai de aceea, atunci când venim dinaintea Lui, cel mai important este să ne punem în rânduială gândurile și simțirea. Când intrăm în biserică trebuie să ne liniștim – să nu ne gândim, așadar, la lucruri străine de ceea ce săvârșim în acea clipă și să nu lăsăm să ne supere nimic; dacă suntem certați sau supărați cu cineva, atunci, dorind să mergem la biserică, trebuie mai întâi să ne împăcăm cu acela, să îi cerem iertare. Iar mai apoi, la intrarea în biserică, trebuie să ne însemnăm cu semnul Sfintei Cruci și să rostim rugăciunea:

| *În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Dub. Amin.*

CE ANUME VEDEM ÎN SFÂNTA BISERICĂ

Iată-ne acum în biserică. Dinaintea noastră se află *Sfântul Altar*, în care stă preotul care săvârșește slujba. Noi nu vedem cele ce se petrec înlăuntru altarului. Altarul este mărginit, la exterior, de o despărțitură numită *catapeteasmă* sau *iconostas*. Pe iconostas vedem că se afla trei uși. Cele din mijloc sunt *Ușile împărătești*. Se numesc astfel deoarece, atunci când preotul iese pe aceste uși în mijlocul bisericii, purtând în mâini *potirul cu Sfintele Daruri*, Domnul Însuși vine și este prezent între noi, prin Sfintele Daruri. Icoanele pe care le vedem împodobind iconostasul sunt reprezentate într-o anumită ordine. Pe Ușile împărătești sunt zugrăvite Bunavestire și cei patru evangheliști. La dreapta Ușilor împărătești se află icoana Mântuitorului, iar la stânga, cea a Maicii Domnului. Pe celelalte două uși din catapeteasmă sunt zugrăviți, de obicei, fie Arhanghelii Mihail și Gavriil, fie cei dintâi diaconi. În dreapta icoanei Mântuitorului se află, de obicei, icoana hramului bisericii, adică icoana în care este zugrăvit praznicul sau sfântul căruia îi este închinată biserică. Deasupra Ușilor împărătești se află icoana Sfintei Euharistii sau a Cinei celei de taină. Pereții bisericii sunt, de asemenea, acoperiți de icoane. Dinaintea sau deasupra lor se găsesc candelă aprinse.

În Sfânta Biserică însă nu se găsesc doar lucrurile pe care le vedem cu ochii trupești. Aici se află, de asemenea, și lumea nevăzută, adică îngerii și sfinții. Aceștia se roagă împreună cu noi. Mai mult, în biserică este prezent Însuși Domnul, Care ne ascultă rugăciunile. El ne-a spus astfel: „Unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” /Matei 18, 20/ Iar acesta, de bună seamă, este adevărul: multor sfinți (de pildă, Sfântului Serghie de Radonej și Sfântului Serafim de Sarov) le-a fost dat să îi vadă aieva în Sfânta Biserică pe Maica Preacurată, pe sfinți, pe îngeri și chiar pe Însuși Domnul. Tocmai de aceea, se cade ca în biserică să ne purtăm cu toții cucernic și liniștit, să nu facem zgomot, iar dacă este neapărată nevoie să ne adresăm cuiva, să o facem întotdeauna numai în șoaptă. Trebuie să ne străduim

neîncetat să ne purtăm astfel încât singurul lucru care se desfășoară în biserică să fie numai sfânta slujbă la care luăm parte.

SFINTELE SLUJBE

Toate cele ce se săvârșesc în biserică, fie că este vorba despre citire, cântare sau rugăciune, fac parte din *sfintele slujbe*. Cea mai importantă slujbă bisericească se săvârșește duminică dimineața. Aceasta este *Sfânta Liturghie*. Numai la Liturghie ne putem împărtăși. Uneori, seara, în ajunul zilelor de duminică sau al praznicelor, se fac *privेgheri* de toată noaptea. Cei care doresc să se roage în chip deosebit pentru ceva anume, îl roagă pe preot să săvârșească *paraclise* închinare Mântuitorului, Maicii Domnului sau unui sfânt. Iar atunci când se face rugăciune pentru cei răposați, se slujește *un parastas*.

Slujbele bisericești sunt alcătuite din mai multe rugăciuni. Prin aceste rugăciuni cerem de la Dumnezeu milostivire, Îi mulțumim pentru toate facerile de bine pe care le revarsă asupra noastră și, cel mai important, Îl slăvim pentru bunătatea Lui cea mare. Lauda și slava aduse Domnului – acestea sunt cea mai bună și mai scumpă rugăciune pe care o putem săvârși, pentru că prin ea ne arătăm iubirea pe care I-o purtăm lui Dumnezeu. Și îngerii tot astfel se roagă Domnului Dumnezeu în Ceruri.

Iată o rugăciune scurtă pe care, rostind-o Îl putem slăvi în toată vremea pe Dumnezeu:

*Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor.
Amin.*

ÎNTREBĂRI

- ◆ Unde ne putem ruga lui Dumnezeu?
- ◆ De ce se construiesc biserici?
- ◆ Ce anume vedem în biserică?
- ◆ Cine este prezent, în chip nevăzut, în biserică?
- ◆ Cum se cuvine să ne purtăm în biserică?
- ◆ Care este cea mai însemnată dintre sfintele slujbe?
- ◆ Ce alte slujbe se mai săvârșesc în biserică?
- ◆ Prin ce rugăciune scurtă Îl putem slăvi pe Dumnezeu?

Desenează un iconostas, arătând, cu atenție, locul unde se află fiecare icoană anume.

SFÂNTA SCRIPTURĂ ȘI SFÂNTA PREDANIE

DE UNDE AFLĂM DESPRE DUMNEZEU

Pe Dumnezeu nu L-a văzut nimeni niciodată. De unde putem, așadar, să aflăm despre El, de unde cunoaștem că El este și cum este? Nu am fi avut de unde, dacă nu ni S-ar fi descoperit El Însuși, după mare mila Sa. Cum a făcut El aceasta? Prin trei mijloace: în primul rând, Domnul Se descoperă fiecărui om prin lumea înconjurătoare pe care El a zidit-o și pe care o putem vedea cu toții, cu ochii noștri trupești. În al doilea rând, Domnul ni S-a descoperit prin anumiți oameni, aleși de El: proci și sfinți. Iar în al treilea rând, cel mai important mod în care Domnul ni S-a dezvăluit este în Persoana Domnului nostru Iisus Hristos care este El Însuși Fiul lui Dumnezeu și care, venind la noi, ne-a descoperit toate câte aveam nevoie să cunoaștem despre Tatăl Lui, despre Sine și despre Duhul Sfânt.

SFÂNTA PREDANIE

Dumnezeu ne-a înzestrat cu minte. Vedem lumea înconjurătoare și pricepem că ea a fost zidită cu înțelepciune, împodobită cu frumusețe și că toate din ea au fost făcute bune foarte. Privind-o, ne devine limpede faptul că ea nu se putea zidi singură, iar că Acela care a zidit-o este, neîndoielnic, nemăsurat mai înțelept, mai puternic și mai bun decât noi. Mai mult de-atât însă n-am fi putut cunoaște noi singuri despre Dumnezeu. Astfel, Domnul Însuși a ales anumiți

oameni, pe proroci, iar aceștia ne-au dezvăluit, primind putere de la El, ceea ce aveam nevoie să cunoaștem despre El. Această cunoaștere despre Dumnezeu pe care am căpătat-o prin sfinți și proroci și care s-a transmis din om în om, de-a lungul generațiilor, se numește *Sfânta Predanie*.

SFÂNTA SCRIPTURĂ

Transmițându-și această cunoaștere descoperită lor de Dumnezeu, din generație în generație, oamenii riscau însă fie să uite unele amănunte, fie să le adauge de la ei înșiși. Pentru ca acest lucru să nu se întâmple, Domnul le-a insuflat unora aleși de El gândul de a scrie niște cărți, iar Însuși Dumnezeu Duhul Sfânt le-a ajutat acestora în chip nevăzut, astfel încât tot ceea ce se spunea despre Dumnezeu în aceste scrieri să fie drept și adevărat. Sunt multe astfel de cărți, peste cincizeci. Toate laolaltă alcătuiesc *Biblia* sau *Sfânta Scriptură*.

VECHIUL LEGĂMÂNT

Cărțile care alcătuiesc Sfânta Scriptură au fost scrise de mai mulți autori în vremuri diferite. Câteva dintre ele au fost scrise cu multe secole înainte de nașterea Mântuitorului. Aceste scrieri ne spun despre cum a zidit Dumnezeu lumea, cum a căzut omul în păcat, cum a fost izgonit din Rai și cum Domnul i-a pregătit apoi pe oameni pentru venirea pe pământ a Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Toate aceste cărți adunate laolaltă alcătuiesc *Vechiul Legământ* sau *Vechiul Testament*.

NOUL LEGĂMÂNT

Celelalte cărți care intră în alcătuirea Sfintei Scripturi au fost scrise la scurtă vreme după învierea Mântuitorului. Cei care le-au scris fie L-au văzut și L-au cunoscut ei înșiși pe Domnul Iisus Hristos, fie au trăit printre aceia care și-L

aminteau nemijlocit. Aceste cărți alcătuiesc *Noul Legământ* sau Noul Testament și sunt douăzeci și șapte la număr. Cele mai importante sunt primele patru, în care este descrisă viața pe pământ a Mântuitorului, învățătura Sa, patimile Sale, moartea și învierea. Aceasta este *Sfânta Evanghelie*.

Cuvântul „evanghelie” vine din limba greacă și înseamnă „vestea cea bună.” Iar vestea aceasta minunată este faptul că Mântuitorul Iisus Hristos a venit pe pământ pentru a deschide oamenilor drumul către Ceruri și către viața veșnică.

După numele celor patru autori care au scris aceste patru cărți ce alcătuiesc Sfânta Evanghelie, ele se numesc: *Evanghelia după Matei*, *Evanghelia după Marcu*, *Evanghelia după Luca* și *Evanghelia după Ioan*. Chipurile celor patru evangheliști le vedem zugrăvite în Sfânta Biserică

**Suntem datori
să cunoaștem bine,
să iubim Sfânta Evanghe-
lie și să o citim în fiecare
zi pentru a ne aminti în
toată vremea de Domnul
nostru Iisus Hristos și a
învăța să Îl iubim.**

fie pe Ușile împărătești, fie pe boltă. Sfânta Evanghelie este cartea cea mai iubită și mai citită de către creștini, deoarece din ea aflăm cum a trăit și ce ne-a învățat Domnul nostru.

În celelalte cărți ale Noului Legământ se vorbește despre cum ucenicii Mântuitorului au început să propovăduiască oamenilor învățătura Lui și ni se oferă lămuriri despre cum trebuie să împlinim noi înșine această învățătură, în viețile noastre.

ÎNTREBĂRI

- ◆ De unde cunoaștem despre Dumnezeu?
- ◆ Ce putem afla despre El studiind lumea pe care El a zidit-o?
- ◆ Din ce alte surse mai putem afla despre Dumnezeu?
- ◆ Ce este Sfânta Predanie?
- ◆ Ce este Sfânta Scriptură?
- ◆ Ce este Vechiul Legământ și despre ce se vorbește în el?
- ◆ Ce este Noul Legământ?
- ◆ Ce înseamnă cuvântul „evanghelie”?
- ◆ Câte Evanghelii sunt și cine le-a scris?

Învăță să găsești în Sfânta Evanghelie anumite pasaje după indicațiile prescurtate. De pildă: Io. 21, 25 – acest pasaj trebuie căutat, deci, în Evanghelia după Ioan, capitolul 21, versetul 25. Întreaga Sfântă Scriptură este împărțită pe capitole, care sunt indicate, în prescurtare, prin primele cifre, iar capitolele sunt împărțite în versete, indicate prin al doilea grup de cifre, de după numărul capitolului. Mc. 5, 25-34 – aceasta înseamnă că în Evanghelia după Marcu, în capitolul al 5-lea, trebuie căutate și citite versetele de la 25 la 34.

Găsiți și următoarele pasaje: Mt. 10, 22-24; Mc. 13, 13; Lc. 21, 17.

Confectionează o copertă pentru Evanghelia ta de acasă și împodobeste-o cu desene frumoase, cu modele, cu flori sau cu ce altceva dorești.

FACEREA LUMII

/Facerea, Capitolul 1/

FACEREA LUMII NEVĂZUTE

Toate câte le vedem în jurul nostru, Domnul le-a zidit prin cuvântul Său, dar nu dintr-o dată, ci pe rând, în șase zile. Mai înainte însă de a zidi lumea această văzută, Dumnezeu a făcut lumea nevăzută, adică pe *îngeri*. Îngerii au fost zidiți în prima zi a creației. Cuvântul „înger” înseamnă „vestitor.” Îngerii ne sunt trimiși de Domnul pentru a ne vesti voia Lui. Îngerii sunt nevăzuți deoarece ei nu au trup, ci sunt doar duhuri. Uneori, când Dumnezeu voiește astfel, îngerii se arată oamenilor luând înfățișare omenească. În icoane, îngerii sunt zugrăviți ca având aripi, amănunt ce ne arată că aceste fapte duhovnicești împlinesc grabnic și cu bucurie voia lui Dumnezeu.

Domnul a creat mulți, mulți îngeri care, la început, erau cu toții buni, Îl iubeau pe Dumnezeu și Îl ascultau. Unul dintre ei însă s-a mândrit și nu a mai vrut să asculte de Domnul, dorind în schimb să devină el însuși ca Dumnezeu și să se așeze pe sine în locul Lui. Îngerul acesta mândru și răzvrătit i-a atras după sine și pe alții. Văzând acestea, îngerii cei buni s-au ridicat și au făcut război împotriva celor răi, i-au biruit și i-au alungat din Ceruri. De atunci, lumea îngerească este împărțită în două: îngerii cei buni, care au rămas cu Dumnezeu și care Îi slujesc Lui, laudă Numele Lui și îi ajută pe oameni să săvârșească binele, și îngerii cei răi, care au căzut din Cer, departe de Fața Domnului și care fac răul, fiind începători ai răului. Și ei sunt mulți la număr, dar nu se mai numesc, de fapt, îngeri, ci *demoni*, iar primul dintre ei care s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu se numește *diavolul* sau *satana*.

FACEREA LUMII VĂZUTE

După ce a făcut lumea nevăzută, Dumnezeu a zidit-o și pe cea văzută. Dar trebuie să știm că Dumnezeu nu creează așa cum creăm noi, oamenii. Atunci când dorim să creăm ceva anume, un obiect, să zicem, nouă ne trebuie, mai întâi, materialele din care urmează să-l alcătuim. De asemenea, se întâmplă adesea ca, după ce creăm un obiect, să uităm curând de el. Dar Domnul? Oare aceleași lucruri sunt adevărate și despre El? Nu. Când a început să zidească lumea, Dumnezeu nu a întrebuițat niciun material, pentru că nici nu este, de altfel, niciunul pe care să-l fi putut folosi, ci pe toate El le-a zidit din nimic, numai prin cuvântul Său. Iar mai apoi, desăvârșind zidirea, nu a uitat nicidecum de ea, ci a înconjurat-o cu o mare iubire și a continuat să se îngrijească de ea pentru totdeauna.

În prima zi, Domnul a creat, pe lângă îngeri, și lumina, apa și pământul care, la început, era netocmit și gol. În cea de-a doua zi, a creat Domnul cerurile, văzduhul. În cea de-a treia, a zis Dumnezeu să se adune apele de pe

Fiecărui om, Dumnezeu îi trimite, în ziua Sfântului Botez, un înger păzitor. Îngerul păzitor ne iubește, ne trimite gânduri bune și ne așază în inimă vrieri curate, ne ajută cu rugăciunile lui ca să nu săvârșim răul și se bucură atunci când săvârșim binele, stând neîncetat lângă noi și apărându-ne. Îngerul păzitor se roagă întotdeauna împreună cu noi. El e cel mai apropiat și mai bun prieten al nostru. Tocmai de aceea trebuie să ne rugăm și noi lui în fiecare zi.

Iată două rugăciuni către înger păzitor:

Îngere al lui Dumnezeu, păzitorul meu cel sfânt, pe care Domnul mi te-a dat ca strașnic și apărător, luminează-mă astăzi și păzește-mă de orice rău, îndrumă-mă către faptele cele bune și îndreptează-mă pe calea mântuirii! Amin.

Sfinte înger păzitor, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine!

pământ la un loc și a scos la iveală uscatul, iar apele le-a împărțit în mări și râuri, iar mai apoi, Cuvântul Domnului a poruncit pământului să rodească și a dat pământul iarba și au crescut din el pomii. În ziua a patra a făcut Domnul Soarele, Luna și stelele din cer. În cea de-a cincea zi, a făcut Dumnezeu peștii și păsările și în ziua a șasea, animalele, iar mai apoi, ca pe o cunună a întregii zidiri, l-a făcut pe om. În cea de-a șaptea zi, Domnul nu a mai zidit nimic, ci S-a odihnit de toată lucrarea Lui. De aceea și noi, oamenii, șase zile se cuvine să lucrăm, iar în cea de-a șaptea – duminica, să ne odihnim.

Pe om l-a zidit Dumnezeu într-un fel aparte. I-a făcut din pământ trup, iar în el a suflat duh viu și l-a numit *Adam*. Adam a fost zidit

Sufletul omului, ca și îngerii, aparține lumii nevăzute. După cum nu îi vedem pe îngeri, tot așa nici sufletul nu ni-l putem vedea, dar știm că el există negreșit. Atunci când omul se roagă lui Dumnezeu, se însemnează cu semnul Sfintei Cruci, face închinăciuni și metanii, privește la sfintele icoane și rostește cuvintele rugăciunii, pe toate acestea trupul le săvârșește, dar sufletul e cel care se roagă. Atunci când omul săvârșește un lucru bun și se bucură, sufletul este cel care se bucură în el, iar când săvârșește răul și se rușinează de fapta sa, sufletul este cel care se rușinează. Ori de câte ori omul voiește sau nu voiește ceva, se bucură sau se întristează, când e fericit sau când pătimește, pe toate acestea le trăiește sufletul omului. Iar mai apoi, când omul moare, sufletul iese din trup. Vedem, atunci, că trupul, despărțit de suflet, nu se mai poate nici ruga, nici bucura, nici întrista și nu mai poate nici voi una sau alta. Sufletul este, așadar, nevăzut, dar negreșit există.

după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu: Domnul i-a dat minte și voință liberă, ca omul să poată cunoaște și iubi binele și l-a făcut pe om stăpân peste întreg pământul. Toate făpturile îl ascultau pe om și îi slujeau.

Adam trăia într-o grădină aparte, și anume în *Rai*. Cu toate acestea, îi era greu fiind singur. Văzând aceasta, Domnul a trimis peste Adam un somn greu, iar după ce acesta a adormit, Dumnezeu a luat una din coastele lui și a zidit, din ea, femeia, dându-i numele de *Eva*.

Toate câte le-a zidit Dumnezeu erau bune foarte. Nu exista în lume niciun rău – nu erau boli, nu erau neazuri, nu era moarte. Despre viețuirea fericită a primilor oameni în *Rai* se pomenește în cuprinsul sfintelor slujbe. De pildă, la slujba Vecerniei, atunci când preotul iese din Sfântul Altar și tămâiază în biserică, Ușile împărătești sunt deschise, iar cântărețul citește o rugăciune în care se arată în ce chip minunat a zidit Dumnezeu lumea:

„Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul!... Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut! Slavă Ție, Doamne, Atoateziditorule!”

Zidind lumea, Domnul Și-a arătat slava și puterea, și tocmai de aceea îngerii preamăresc pururea Numele Lui.

Într-o zi, în cetatea Constantinopolului a venit un cutremur mare. Oamenii, înspăimântați, s-au adunat atunci în mijlocul cetății și au început să se roage cerând să înceteze cutremurul. Dintr-o dată, s-a iscat un vânt puternic, iar un copilăș care se afla acolo a fost luat pe sus și ridicat în văzduh, iar mai apoi, coborât pe pământ, fără să fi suferit nicio vătămare. Copilul le-a povestit oamenilor că vântul îl purtase până sus în ceruri, iar acolo îi zărise pe îngeri cum Îi cântau în cor lui Dumnezeu, slăvindu-L: *Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte!*

Oamenii au început atunci să cânte și ei această rugăciune adăugând, la urmă, cuvintele: *miluiește-ne pe noi!*, iar cutremurul a încetat. De atunci, Biserica rostește mereu această cântare:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi!

Ea se numește cântarea întreit sfântă sau *Trisaghionul*.

ÎNTREBĂRI

- ◆ Ce este lumea nevăzută?
- ◆ Prin ce se deosebesc îngerii de oameni?
- ◆ De ce sunt îngerii reprezentați în sfințele icoane ca având aripi?
- ◆ Cum erau toți îngerii la început și ce anume s-a întâmplat în lumea lor?
- ◆ Cine este Îngerul Păzitor?
- ◆ Cum se numesc îngerii cei răi?
- ◆ Cum a apărut lumea văzută?
- ◆ Din ce și cum a zidit Dumnezeu lumea?
- ◆ Cum l-a zidit Dumnezeu pe primul om?

Desenează lucrurile care au fost create de Dumnezeu în zilele a doua, a treia, a patra și a cincea ale Facerii lumii.

Cauta în bibliotecă cartea *Cine a făcut lumea noastră?* și citește-o fratelui sau surorii mai mici.

PRIMA MEA CARTE DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Textul acestei cărți de-nceput, prin simplitatea scriiturii și savoarea cuvântului viu, te face să simți Cuvântul umblând printre cuvinte, să simți respirația Duhului, nu în litere moarte, ci în litera înviată întru Acesta; te face, de fapt, să simți nu doar respirația Duhului, ci, mai mult, să te simți pe tine respirând în Duhul, printr-o lectură temeinică și mereu proaspătă.